

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

G. SINOVJEV

**MIKÄ ON
KOMMUNISTINEN
NUORISOLIITTO
JA MIKÄ SEN
TULEE OLLA**

**Kustannusosuuskunta „Kirja“
Leningrad 1926**

G. SINOVJEV

MIKÄ ON
KOMMUNISTINEN
NUORISOLIITTO

JA MIKÄ SEN
TULEE OLLA

KUSTANNUSOSUUSKUNTA «KIRJA»
LENINGRAD 1926

Гос. тип. им. тов. Зиновьева.
Ленинград, Социалистическая № 14.

Ленинградский Гублит № 16122.

Заказ 2632.

Тираж 3000.

Järjestön kokoonpano.

Toverit, minulla ei ole riittävästi ainehistoa voidakseni pysähtyä perinpohjaisesti käsittelemään kysymystä liiton tehtävistä. Puolueemme KK:n määräyksestä olin äskettäin läsnä liiton aktiivisten toimitsijain yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa, missä minä sain joukon persoonallisia vaikutteita ja missä minulla oli tilaisuus tutustua muutamiin tehtäviin, jotka teillä ovat edessänne. Sitä paitsi otin miin osaa komiteaan, joka valmisti kommunistista nuorisoliittokysymystä tulossa olevan puoluekokouksemme pohdittavaksi. Siellä tulee nuorisokysymyksen selostajana olemaan tov. Buharin. Hänen teesinsä julaistaan näinä päivinä. Minulla oli tilaisuus tutustua niihin ja osittain sieltä lainaan muutamia numeroita ja huomioita.

Mitä on VKNL nyt? Ennen kaikkea on tärkeä jäsenten lukumäärä. Kuinka suuri on nuorisoliitto tällä hetkellä? Edessäni on joukko numeroita, jotka antavat vastauksen tähän kysymykseen. VKNL:n 5:nteen edustajakoukseen loka-kuuussa v. 1922 mennessä kuului nuorisoliittoon 247 tuhatta jäsentä, niistä 26% työläisiä, 48% talonpoikia ja 25% muita (olen hiukkasen pyöristänyt lukuja). VKP:n 12:nteen edustajakoukseen keväällä v. 1923 mennessä kuului liittoon 285 tuhatta, niistä työläisiä 34%, talonpoikia 42% ja muita

22%. Tammikuuhun v. 1924 mennessä kasvoi liitto vahvasti, ja kuului siihen 406 tuhatta jäsentä, niistä 40% työläisiä, 40% talonpoikia ja 20% muita, ja vihdoin viimeiset numerot maaliskuun 1 p:nä v. 1924, nähtävästi ilman lenin - kutsuntaa, 472 tuhatta, niistä 41,3% työläisiä, 40,6% talonpoikia ja 18,1% muita. Nämä ovat tärkeitä numeroita, jotka jokaisen teistä on painettava mieleensä. Kahden vuoden kuluessa on liitto suunnilleen kahdenkertaistunut. Saavutus on melkoisen hyvä, kuitenkin minusta näyttää, että esitetyt numerot osoittavat ennen kaikkea että nuorisoliike ei ole riittävän syvällä, ei siinä määrin, kuin olisi tarpeen. Meillä on nykyään kaupungeissa 200 — 230 tuhatta VKNL:n jäsentä, maaseudulla 190 tuhatta jäsentä. Tämä toinen luku—VKNL:n jäsenistä maalla—on liian pieni. 190 — 200 -tuhantinen nuorisoliiton maaseutujäsenistö meidän äärettömässä Socialististen Neuvostotasavaltojemme Liitossa on kuin pisara meressä.

On tarkasti painettava mieleen, että lukumäärään nähden me olemme vielä kovin, kovin heikot. Tietenkin VKNL järjestönä kasvaa ja se on hyvä. Mutta suoritettu työ on vain sadasosa siitä, mitä on vielä suoritettava. Kun meillä koko äärettömällä maaseudulla ei ole täyttä 200 tuhatta jäsentä, on se vain heikko alku siitä, mitä VKNL:n on tehtävä.

Esitän vielä muutamia numeroita järjestyneitten pioneerilasten lukumäärään nähden. Tämä liike on vallan nuori. 5:nteen Yleisvenäläiseen edustajakokoukseen mennessä heitä oli 10,000, kesäkuussa 1923 — 75 tuhatta, marraskuussa 1923—100 tuhatta, helmikuun 1 p:nä 1924—161 tuhatta.

Siinäkin suhteessa oli alku hankalä. Pioneeriliike tietysti kehittyi. Mutta 161 tuhatta jäsentä koko SNT Liitossa on vain pisara meressä.

Lukumäärään nähden on järjestömme perin heikko. Me vasta alamme funkeutua työläisnuorisoon ja varsinkin talon-

poikaisnuorisoon. Mutta tietysti lukumäärä yksin ei ratkaise kysymystä. Erikoisen tärkeätä työssämme on sen laajuus ja vauhti. Ei pety sanoessaan, että VKNL vasta alkaa tunkeutua elämän ytimeen, nuorisjoukkojen syvien rivien keskuuteen, ja sekaantua sen elämän kaikkiin kysymyksiin, mikä ajan oloon tulee muodostumaan sen työn perussisällykkeksi.

Pun. Putilovin tehdaskoulu. (Viilausosasto).

VKNL—puolueen „varaväki“ vaiko „työkalu“?

VKNL:n vastuunalaisten toimitsijain yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa kävi tuima kiista kahden toveriryhmän välillä kysymyksestä mikä on VKNL, minkälaisessa keskenäisessä suhteessa sen on oltava VKP:een. Ottelu oli aika kuuma. Yleisvenäläisen neuvottelukokouksen edellä kävi melko kiihkeä ajatusten vaihto. Miten kiistelevät puolet itse määrittelivät nämä väitteet? Osa tovereita sanoi, että VKNL on puolueen reservi. Toinen kiihkeästi yritti todistaa edellisten olevan väärässä ja katsoi, että VKNL ei ole reservi, vaan

työkalu puolueen käsissä, laajempiin nuorisopiireihin vaikuttamista varten. Toistan, että kiista oli aika kiihkeä. Se herätti KK:n mielenkiintoa ja KK lähetti meidät muutamat jäsenensä neuvottelukokoukseen. Me istuimme ja kuuntelimme tarkasti koko päivän. Käsittääksemme mistä tässä on erimielisyys. Me tuumasimme ja tulimme siihen johdopäätökseen, että VKNL voi mainiosti samaan aikaan olla puolueelle sekä reservinä, että työkaluna. Tuskinpa kannattaa tästä erikoisesti kiivas-tua. Tämähän muistuttaa kuuluisan kiistan siitä, onko juomalasi lasinen silinteri „vaiko“ juoma-astia? On semmoisia ihmisiä, jotka oikeudenmukaisesti vakuuttavat, että juomalasi on samaan aikaan sekä lasinen silinteri, että juoma-astia (naurua). VKNL on sekä reservi että työkalu puolueen käsissä, sen vaikutusvälineenä joukkoihin. Jos pyrimme muodostamaan jonkunlaisen viisaan määritelmän, niin sellaisia voi löytää suuren valikoiman. Viittasivat, että yksi KK:n selostajista, тов. Stalin, esimerkiksi nimitti puolueen 12:nnessä edustajakokouksessa VKNL:a yhdeksi puolueen käyttöhihnaksi. Mikäs siinä, vertaus ei ole hullumpia. Usein sanotaan että VKNL on rekryyttikouluna VKP:lle — ja sekin on totta. Lopuksi, liiton ohjelmassa määritellään VKNL kommunismin kouluksi, joka myöskin on aivan oikein. Minä arvelen, että kuinka rakastettaisikin tarkkoja määritelmiä, mikä on ominaista nuorisolle, ei maksa kiistellä siitä, onko nuorisoliitto reservi, työkalu, käyttöhihna, rekryyttikoulu, kommunismin koulu jne. Tämä ja tuo ja tuokin on oikein. Vahinko ei ole siinä, että ei ole perinpohjin pohdittua liiton määritelmää, sen tähden ei asia pysähdy. Todellinen vahinko on siinä, että nuorisoliittomme työ on vielä kovin, kovin puutteellista, ja kehittyä vain vähitellen. Tässä suhteessa ei pidä sulkea silmiä, ei kannata kiistellä tuon tai tämän määri-

.....

telmän suhteen — onko se reservi vai työkalu; paljon tärkeämpää on toimia niin, että ei sanoissa, vaan työssä syvennetään VKNL:n toimintaa. Neuvottelukokouksessa väiteltiin kiivaasti, tällä kertaa mielestäni suuremmalla syyllä, työläis- ja talonpoikaisu- ja nuorisokeskinäisestä suhteesta, toisin sanoen: työstämme maaseudulla. En sano, että siinä oli jonkinlaisia täysin määriteltäviä erimielisyyksiä VKNL:n johtajien kesken. Ei erimielisyyksiä vaan vaikeasti ratkaistavaa ongelmaa.

Maaseudulla harjoitettavan työn väheksyminen.

En peitä, toverit, sitä sèkkaa, että osassa VKNL:n johtajia epäilemättä on havaittu ja havaitaan maaseudulla harjoitettavan työn väheksymistä. Minä pahoin pelkään, että tätä väheksymistä esiintyy semmoisissakin järjestöissä, kuin meidän leningradilaisessa. Meidän järjestömme on yksi parhaista. Yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa ilmeni, että nuorisoliikkeen johtajat lähes kaikkialla Liitossa — Uralissa, Bakussa, Donilla ja useissa muissa paikoin ovat meidän leningradilaista nuorisoaamme. Epäilemättä on meidän järjestömme yksi parhaista. Se on eniten tiivis ja yhtenäinen. Mutta juuri tämän proletaarisen kokoonpanon vaikutuksesta ei meidän järjestömme aina anna tarpeeksi arvoa työlle maaseudulla. Tämä johtaa mieleen sen, mitä Lenin—vainaja kerran puhui Neuvostojen edustajakokouksessa, siteeraaten ranskalaista sananlaskua, jonka mukaan joskus ihmisen ansiot muuttuvat hänen vioikseen. Tämä ei sovellu vain ihmisiin, vaan järjestöihinkin. Järjestömme kokoonpano on kaikkein proletaarinen. Se on meidän suurin ansiomme. Teidän järjestöjenne suuri enemmistö on tehdasnuorisoa, joka on keitetty tehtaan kattilassa. Mutta juuri tämä sen ansio

usein tulee viaksi siinä mielessä, että me emme itsemme takaa näe maaseutua, emme tunne sen tärkeyttä, sen suunnatonta ominaispainoa. Järjestö, joka toimii, sanokaamme esim. Saratovin läänissä ei omia semmoista määrää proletariaareja riveissään, kuin me, vaan runsaammin talonpoikaista, sillä Saratovin lääni on tyypillinen talonpoikaista. Siellä tuntee joka askeleelta kuka tahansa Liiton puoluejohtaja talonpoikaiston suuren merkityksen. Meidän läänimme on enemmän teollisuuslääni, järjestöme on proletarisempi — se on sen etu. Mutta juuri tämä sen ansio on sen heikkous siinä mielessä, että järjestö ei tee itselleen tiliä VKNL maaseututyön koko tärkeydestä. Olisi vähemmän vahingollista jos tämä puutteellisuus koskisi vain Leningradia, sillä täällä ei talonpoikaisto esitä osaa. Mutta minä sanon, toverit, että Leningradilla on määräävä vaikutus VKNL:n johtoon yleensä. Ja sentähden leningradilaisten toverien erinäiset pienet hairahduksetkin ja maaseudun väheksyminen voivat saada suuren ja turmiollisen merkityksen VKNL:n virheinä kokonaisuudessa. Meidän täytyy, maksimitä maksoi, tunkeutua syvemmälle maaseudulle. Mainitsin teille jo äärimmäisen pienen numeron, mikä todistaa, että meidän etuvartijamme maaseudulla ovat vielä heikkoja. Jotta tämä puute kävisi kaikille selväksi, on selvitettävä itselle muutamia periaatteellisia kysymyksiä.

Kommunistisen Nuorisoliiton tukikohtaa maaseudulla on laajennettava.

Joskus sanotaan: puolueellahan kokonaisuudessaan on työläis-kokoomussuunta. Lenin kutsunja oli tämän aatteen — työläiset työpenkin äärestä — juhlallinen loppunäytös. Niin, me pyrimme siihen, että VKP olisi työ-

läispuolue. Me sanomme, että se on työläis-, mutta ei työläis- talonpoikaipuolue. VKP on talonpoikia johtavan työväenluokan puolue, Tästä tehdään joskus yksinkertaisia johtopäätöksiä, että siis VKNL:n on kaikessa jäljiteltävä VKP:a ja myöskin järjestyttävä yksinomaan proletaarisen nuorison perustalle. Minä arvelen, että se ei ole oikein. Tov. Buharin, toisten KK:n toverien suostumuksella, huomauttaa teeseissään varsin oikein, että mitä enemmän pohjakerrokseen päin me ulotamme järjestön, sitä rohkeammin ja laajemmin sen on otettava riveihinsä, ei vain kaupungin proletaariaines, vaan laajat maalaisnuorisokerrokset. VKNL:n on rohkeammin kuin VKP värvättävä riveihinsä muitakin kuin työläisiä. Jos mienemme vielä rengasta alemmaksi — pioneereihin, niin niiden on vielä rohkeammin värvättävä riveihinsä muitakin, kuin puhtaasti proletaarisia aineksia.

Minkätähden? Ei tietystikään sentähden, että tämä järjestö on „alempiasteinen“, eikä myöskään siinä mielessä, että me tahdomme välipitämättömästi suhautua tämän järjestön tarkoituksiin ja tehtäviin.

Alan pioneeriliikkeestä. Me otamme siihen aivan nuoria lapsia, jotka ovat syntyneet Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Me tahdomme järjestää uuden polven, joka meidän on kasvatettava, tehtävä paremmaksi, sulatettava kommunistisen nuorison järjestössä, tehtävä heistä kommunisteja. Lenin selitti kymmenet kerrat, että kommunismin rakentaminen yksistään kommunistien käsillä olisi turhaa lapsellista kuvittelua. Kommunisteina on meidän otettava alote kommunismin rakentamisessa, mutta meidän on muistettava, että meidän täytyy uudelleen kasvattaa kommunistisessa hengessä kokonainen sukupolvi. Ja me tahdomme tähän, toistaiseksi vielä helkkoon pioneeri-järjestöön kiinnittää syvemmin lapsi-

joukot, ottaa sen riveihin ei yksin proletaarien, vaan muidenkin väestökerrosten lapsia.

Noustuamme astetta ylemmäksi, me tulemme VKNL:oon. VKNL voi ja sen täytyy värvätä talonpoikia riveihinsä rohkeammin kuin VKP kokonaisuudessaan sen tekee, sentähden että VKNL on tekemisissä nuorison kanssa, sen polven, joka Lokakuun vallankumouksen hetkellä oli 10—11 v. ikäinen. Nyt tämä nuoriso on 17—18 v. ikäinen. Se on rekryyttien valmistuskoulu. Ennenkuin talonpoika joutuu puolueeseen, kulkee hän nyt pioneeri- ja nuorisoliittosiivilän läpi.

Yleisvenäläisessä neuvottelukokouksessa väittivät ne toverit väärin, jotka selvittivät, että jos me vapaasti otamme talonpoikia nuorisoliittoon, tietää se sitä, että me otamme heidät vapaasti puolueeseen, koska VKNL:sta on suora tie puolueeseen. Asian laita ei ole aivan niin. VKNL voi ja sen tulee olla puolueelle altaana, joka kerää laajemmalta työtätekevät ainekset. Ennenkuin he joutuvat puolueeseen käyttää puolue kymmeniä keinoja, jotta VKP:een tulee taatua proletaarista ainesta. Sukupolvien erilaisuudella on varsinkin talonpoikaston keskuudessa suuri merkitys. Jokainen tuntee suuren psykologisen eron 7 vuotisena vallankumousaikana kasvaneen nuoren talonpoikaispolven ja vanhojen tsarismiin oloissa kasvaneitten talonpoikien välillä.

VKNL:n on rohkeammin, vapaammin ja laajemmin kuin sen tekee VKP värvättävä riveihinsä talonpoikaisaineksia. Mutta pioneerijärjestön, VKNL:n apuelimen, on värvättävä riveihinsä epäproletaarisia aineksia vielä laajemmin, kuin VKNL. Senjälkeen alhaalta ylös asti me tulemme kymmenen kertaa tarkastamaan, ennenkuin otamme VKNL:n jonkun jäsenen puolueeseen.

Meillä on edessämme ääretön tehtävä: kokonaisen sukupolven, oikeammin kokonaisten sukupolvien kasvattaminen.

„Klassavikit“ ja „Massavikit“.

Tässä yhteydessä täytyy minun muistuttaa vanhasta riidasta Kommunistisessa nuorisoliitossa, mikä riita, sikäli kuin tiedän, oli miedän leningradilaisissa järjestöissämme vähän tunnettu. Se suoritettiin Ukrainassa. Se oli «klassavikien» (luokkalaiset) ja «massavikien» (joukkolaiset) riita. «Klassavikit» sanoivat hyvin ylpeästi: me olemme työväenluokan puoluelaisia, me olemme sen osa, me alleviivaamme luokkakatsantokannan, me emme aja takaa lukumäärää ja tahdomme järjestää vain kaupunkilaisproletaareja. Mutta «massavikit» julistivat yhtä ylpeästi: me olemme joukkojärjestö, me tahdomme ammentaa niin syvältä, kuin mahdollista, me tahdomme järjestää enemmän talonpoikaistoa. Ja tästä tuli nopeasti nimitykset: «klassavikit» ja «massavikit». Tämä riita on enemmän taikka vähemmän onnellisesti saatu loppumaan. Ja jos meitä olisi vaadittu valitsemaan nimitys «klassavikit» tai «massavikit», niin minä olisin sanonut: minkätähden on valittava jompikumpi, minkätähden ei voisi sanoa luokkalaisjoukkolaiset? Eikä tämä ole eklektismiä, ei sovittelua, eikä periaatteettomuutta. Nuoriso on oikeassa, kun se vaatii kysymyksen asettamista jyrkästi ehkä kulmikkaasti mutta päättävästi, selvästi, kun se halveksi niitä, jotka eivät esiinny lämpiminä eikä kylminä. Mutta kun me esitämme termin «luokkalaisjoukkolaiset», niin siinä ei ole mitään eklektistä; tässä on kysymyksen oikea asettaminen. Meillä on tarpeen joukkoliitto, vielä paljon enemmän joukkoa, kuin puolue. VKNL ei välittömästi ohjaa valtiota, vaan VKP ohjaa sitä. VKP:n tulee järjestöillisessä merkityksessä olla selvempi. VKNL on vississä määrin puolueen ulkopuolinen järjestö. Miksiköhän me järjestimme sen vähemmän muodolliseksi, vapaammaksi? Miksi emme sanoneet, että se muodostaa ali-alueen nuorison

järjestämistä varten, että se on lääninkomitean yhteydessä oleva nuorisoliittokomitea?

VKNL on erikoinen yleisvenäläinen järjestö omine läänin komiteoineen, edustajakokouksineen ja omine KK:neen. Me tahdoimme, ettei se olisi niin ankaran muodollinen siksi, että se voisi tehtävänsä täyttäen tunkeutua syvemmälle joukkoihin. VKNL:n on, enemmän kuin VKP:n, oltava joukkorajärjestö. Tässä merkityksessä me olemme massavikeja. Tietysti tässä järjestössä täytyisi olla jonkulainen keskus, sielu, yhdistinjoukko. Kun meiltä kysytään: minkälainen sitten?— me vastaamme: luokkakantainen, proletaarinen. Siten saadaankin luokkayhdistin joukkorajärjestöön tai, jos halutaan, klassavikimassavikit, tai joukkorajärjestö, johon talonpoikaisto ottaa laajasti osaa, mutta työläisnuoriso on johtajana. Meillä on tarpeen joukkoperusteinen Kommunistinen nuorisoliitto, jossa on suuri määrä talonpoikia, kaupunkilaisproletaarisen ydinjoukon pitäessä valtaa ja kokonaisuudessa VKP:n johdon alla.

Ammattiliittoväittelyjen aikana sanoi tov. Lenin, että ne ovat diktatuurin vissejä vipuja. Valtion johtamiseen ja proletariaatin diktatuurin toteuttamiseen tarvitaan kokonainen vipujärjestelmä. Perusvipu on puolue ja sille on tarpeen kokonainen vipujärjestelmä.

Ammattiliitot ovat tässä järjestelmässä kaikkien tärkeimmät. Niin sanoi tov. Lenin. Vissillä oikeudella me voimme sanoa, että yhtenä näistä vivuista, rinnan ammattijärjestöjen kanssa, on myöskin muodollisesti puolueen ulkopuolella oleva järjestö VKNL. Se on tärkein vipu puolueella, mutta sen ei ole pakko suoraan jäljitellä puoluetta. Tietysti se on vevollinen pääpiirteissään seuraamaan puolueen johtoa, mutta järjestömuoto ja joukko sen työmenetelmiä voi ja näitten täytyy olla omat, erikoiset, sen työskentelysuhteista johtuvat,

juuri siksi, että VKNL toimii yksinomaan nuoren polven parissa. Siitä muodostelu, muuttelu. Ei saa suoraan jäljitellä puoluetta. Ja jos te olette tämän omaksuneet, silloin teillä on selvillä, että kysymys talonpoikaistosta VKNL:ssa ratkaistaan toisin kuin puolueessa. Kaupunkilaisproletariaattia ei meillä nyt ole luultavasti enempää, kuin 5-6 miljoonaa: näistä on valtion, liikeyrityksiin kiinnitettynä vain 1½ miljoonaa; Talonpoikia on vähintään 80 miljoonaa. On selvää, että proletariaatin johtoaseman toteuttamista varten vallankumouksessa puolueemme kokoonpanoltaan on lujasti proletaarinen. Mutta me emme voisi päivääkään pysyä pystyssä ellei meillä olisi liittoa talonpoikaiston kanssa.

Leninismin perustana on työväenluokan liitto talonpoikaiston kanssa, työläisten ja talonpoikien yhteys. Kuinka se toteutetaan? Monella tavalla. Yhteen aikaan se toteutettiin Punaisen armeijan kautta. Nyt se toteutetaan kooperatiivien ja monien muiden järjestömuotojen kautta. Huomattavassa mitassa se toteutetaan myöskin VKNL:n kautta. Meillä on jo koko joukko kuntia missä ei ole puoluejatsheikkoja, mutta VKNL:n jatsheikkoja on. VKNL:n kuuluu 190 tuhatta jäsentä maaseudulla. VKP:een paljon vähemmän (luultavasti 50-60 tuhatta). Esim. Moskovan lähellä me tiedämme kokonaisia kuntia, joissa on kymmenkunta VKNL:n jatsheikkaa eikä yhtään VKP:n.

Puolueen tulee harkita maaseutukysymystä kokonaisuudessaan. Mutta mikä on täysin selvää, mikä on ulkopuolella välttelyn, on se, että VKNL sikäli näyttelee puoluetta avustavan vivun osaa, mikäli se tarjoaa liittoa talonpoikaiston kanssa. Meille on tarpeen läheisyys ei vain proletariinin kanssa (se on puoli asiaa, sillä puolue itse voi solmia yhteyden sen kanssa). VKNL näyttelee puolueen hyväksi suuren voittoisan vivun osaa sikäli, mikäli se on jonkunlainen lisä-

yhteys, ylimääräinen läheisyys uuden kerroksen kanssa. Minkä? Talonpoikaiston, sillä, toistan, meidän puolueemme, työväenpuolue, syntyi työläiskortteleissa, ja meillä olisi helppo jossakin toisessa muodossa järjestää nuoriso tehtaissa ja työpaikoilla. Meidän täytyy toteuttaa yhteys 80 - miljoonaisen talonpoikaiston kanssa, täytyy uudelleen kasvattaa kokonainen sukupolvi; meidän on saatettava sosialismi maahan, jossa talonpoikaisto on suurena enemmistönä. Tässä asiain tilassa on VKNL meille erittäin kallisarvoinen, siksi, että sen kautta me saamme lisämahdollisuuden lähentymiseen nuoremman, liikkuvan, talonpoikaiston taistelevan osan kanssa. Tämä täytyy mennä VKNL:n toimitsijoittemme lihaan ja vereen.

Minkälainen on todellinen proletaarinen vallankumouksellinen?

Emme pöyhkeile sillä, että me olemme puhtaita 96 prosentin proletaareja. Sen tähden me pidämmekin arvossa ja rakastamme teitä. Kommunismin aakkosia on se, että VKNL:n kivijalkana, pohjana täytyy olla proletaarinen nuoriso. Me olemme monta kertaa tov. Leninin jälkeen sanoneet, ettei se ole nykyaikainen proletaarinen vallankumouksellinen, joka aamulla herätessään ja illalla maata pannahsaan toistaa: «minä, jumalan kiitos, olen 96 prosentin proletaari», vaan se, joka yhdistettyään kaikki omansa, sukulaisensa, työläiset, ei tyydy siihen, vaan ohjaa ja vie mukanaan miljoonat ja kymmenet miljoonat talonpojat. Se on nykyaikainen proletaarinen vallankumouksellinen. Jos työläisemme olisivat vain kerskaileet ja ylpeilleet sillä, että he ovat työläisiä ja proletaareja, eivät he olisi vieneet mukanaan talonpoikia ja varmasti joku toinen olisi vienyt nämä. Mutta proletaariaatin ja sen puolueen suuruus on siinä, että se vie mukanaan koko

työväen joukon lisäksi 80-miljoonaa talonpoikaakin. Näin on punnittava nykyiset proletaariset vallankumoukselliset, ne, jotka tahtovat olla johtajina vallankumouksen perusvoimana. Jos puolueemme huolehtisi vain proletariaatista tehtaissa ja työlaitoksissa, olisi se ammattijärjestö, eikä luokkajär-

Punaisen Putilovin tehdaskoulu.
(Sorvausosasto)

jestö. Luokkajärjestö osaa viedä mukaansa lähellä olevan luokan kymmenet miljoonat, tässä tapauksessa talonpoikaiston. Tämä kohdistuu kommunistiseen puolueeseen kokonaisuudessaan ja vielä enemmän kommunistiseen nuorisoliittoon.

Tulossa olevissa VKP:n ja VKNL:n edustajakokouksissa on meidän tehtävänäme kertakaikkiaan ja ainiaaksi lopettaa

järjestöissämme aristokraattisuus, joka on sama kuin type-ryys. VKNL:n on tunkeuduttava maaseudulle. Kysykää nuorisoltamme — «Putilovin», «Treugolnikin» ym. — mitä se on tehnyt tunkeutuakseen maaseudulle? Vähän. Jos kysymme lenin — kutsuntaan kuuluvilta leningradilaisilta työläisiltä, mitä he ovat tehneet maaseudun hyväksi, niin he enimmäkseen vastaavat: me olemme proletaareja, mitäs me maaseudulla! Ja kun me kehoitimme lähettämään sanomalehtiä maaseudulle — sekin on jo suuri asia, niin he naureskelevat: kas vaan, mikä tärkeä asia; ettäkö me vielä rupeaisimme huolehtimaan; tilatkoot talonpojat itse lehtensä! Asian näin ollen me tietysti olemme vielä kaukana edistymisestä työssämme. Siksi me olemmekin työtätekevien johtajia ja luokkaherruuden perusta, että siten talonpojasta huolehdimme. Me emme tässä eslinny ihmisystävällisinä hyväntekijöinä, vaan luokkamme jäseninä, jotka ymmärtävät, että ilman monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon kannatusta me emme voi suorittaa vallankumousta.

Arvelen, että VKNL:ssa suoritettu periaatteellinen kiista ei mennyt ilman hyötyä, sillä mielipiteiden vaihdosta johtuu, että meillä muodostuu oikea käsitys VKNL:n osasta ja tehtävistä. Sinä — proletaarinen järjestö Leningradissa, kunnia sinulle, suuri kunnia; mutta sinun, VKNL:n on ajateltava muutakin kuin Leningradin koko työläisnuorison järjestämistä, on ajateltava sitä, miten on tunkeuduttava maaseudulle, ja ymmärrettävä, että VKNL voi enemmän kuin puolue ja rohkeammin kuin puolue ammentaa nuorta tuoretta polvea maaseudulla. Tämän tehtävän sinun täytyy osata täyttää, maksoi mitä maksoi, Punaisen armeijan, Punaisen laivaston kautta, taikka muita teitä solmimalla kymmeniä siteitä maaseudulla. Jos työläisnuoriso käsittää, että se on välttämätöntä, niin osaa se kymmenin keinoin sen tehdä. Puute on siinä, että se

tähän asti ole ottanut tätä tehtävää todella suorittaakseen Monet ovat puhuneet yhteydestä kaupungin ja maaseudun välillä, mutta kysymyksen ydintä eivät läheskään kaikki ole käsittäneet. Päivän tehtävä on ottaa päiväjärjestykseen tämä kysymys koko laajuudessaan, jotta koko SNT Liitossa olisi VKNL:n maaseutujäseniä ei vain 190,000, vaan ainakin 2 miljoonaa, ja ellei VKNL:n jäseninä, niin erilaisissa VKNL:n yhteydessä toimivissa maaseutunuorisoin opintopiireissä. Tämä on VKNL:n lähin työohjelma.

1—2 työvuoden kuluttua me emme kysy teiltä, toverit kommunistiset nuorisoliittolaiset, oletteko te reservi, vaiko 96-prosenttisia työkaluja. Me tiedämme, että te olette 96-prosenttisia. Me tiedämme, että te olette parasta, mitä meillä on. Me emme kysy teiltä, oletteko «klassavikkeja», vaiko «massavikkeja», vaan me kysymme: paljonko teillä on nyt VKNL:ssa maaseutujäseniä? Jos te vuoden kuluttua sanotte, että oli 190,000, vaan nyt on 250,000 niin se merkitsee, että te olette työskennelleet huononlaisesti. Jos te taas sanotte, että oli 190,000 vaan nyt on lähes 2 miljoonaa, silloin te olette todellisia, 96-prosentin proletaarisia vallankumouksellisia.

Keitä on otettava Kommunistiseen Nuorisoliittoon?

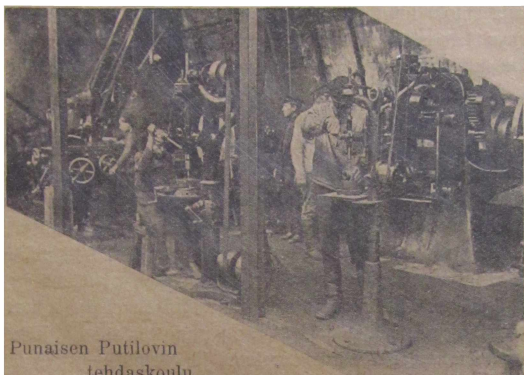
Lopettaen selostukseni tämän osan teen yhteenvedon johdopäätöksistäni: VKNL:n perustus on proletaarinen nuoriso tehtaissa ja työlaitoksissa. Ilman tätä perustusta me yritämme onnenkaupalla saada hyvin suuren liiton, mutta voimme saada uuden vaarankin. Keskusjohdon liitossa ja liiton työssä täytyy olla tehtaitten proletaarinuorisolia. Se on sydän, ydin. Toinen ryhmä, jonka lukumäärältään tulee olla hyvin rikas,

on talonpoikaisto. Kolmas ryhmä on pikkuporvaristosta lähtöisin oleva kaupunkinuoriso. Sen kanssa on oltava hyvin varovaisia. En sano, että VKNL:n ovi on tykkönään sulettava tältä ryhmältä. Se on mahdotonta. Mutta siitä meidän on otettava jokainen yksityisesti, monta kertaa hänet tarkastamalla. Jos tulee kaupunkilaispikkuporvariston suuri tulva, niin se uhkaa uudella vaaralla. Silloin me voimme proletaari- ja talonpoikaisuorison liiton sijasta saada sen, että tuo kaupunkiporvariston osa sieppaa käsiinsä tämän liiton ja ohjaa sen sille puolelle, jonne me, kommunistit emme haluaisi sitä ohjata. Meidän on tässä valittava jyvä jyvältä siitä näkökulmasta, missä määrin tämä töveri on uskollinen, moitteeton ja vakava persoona, missä määrin häneen voi vaikuttaa, ja jos hän on vilpiton, on hänet otettava liittoon.

VKNL:n ensimmäinen tehtävä on tietysti koota liittoon koko proletaarinen nuoriso. Jos minulta kysytään: tuleeko semmoinen aika, jolloin koko proletaarinen nuoriso kuuluu VKNL:n? minä vastaan ilman epäröimistä: kyllä tulee ja hyvin pian. Jos kysytään minulta: tuleeko semmoinen aika, jolloin koko talonpoikaisuoriso kuuluu VKNL:n? minä vastaan paljon mutkikkaammin: tuskinpa, joka tapauksessa ei niin pian. Talonpoikaistossa käy nyt mielenkiintoinen prosessi. Muodostuu määrätty kerrostuminen: vähävaraiset, keskivarakkaat ja rikkaat. Kolme pääkerrostumaa. Rikkaitten polkia me emme tarvitse, he tuottavat vain vahinkoa. Keski-varakkaiden polkia me otamme, mutta varovasti valitsemalla parhaimmat. Varattomat me otamme kaikki. Niinmuodoin minä en luule, että pian tulee semmoinen aika, jolloin koko talonpoikaisuoriso yhtenä miehenä kuuluu liittoon.

Työläisnuorison täytyy olla VKNL:n perustus. Jos me emme tätä perustusta saa kokonaisuudessaan, niin kaikki muu hajoaa. Mutta kun meillä on perustus, ei ole jätävä lepää-

mään, vaan on pyrittävä nojautumalla siihen, värväämään kaksi maaseudun tärkeintä kerrostumaa—varattomat ja vähävaraiset talonpojat, jotka muodostavat enemmistön maaseudulla.

Punaisen Putilovin
tehdaskoulu.

Lenin Kommunistisen Nuorisoliiton tehtävistä.

Mitä VKNL:n tulee tehdä? Mikä sen tulee olla? Edessäni on Leninin tunnettu puhe VKNL:n kolmannessa edustajakokouksessa. Luulen, että tämä kirja on teille kaikille varsin hyvin tunnettu.

Lenin vastasi kysymykseen näin: Nuorisoliiton tulee ensiks oppia, oppia, oppia mutta toiseksi tulee sen tämän tehtävän rinnalla ottaa osaa, huonosti tai hyvin, olojemme järjestämiseen. Kun Lenin pysähtyi tähän viimeiseen kohtaan, otti hän seuraavan esimerkin. Puhe on hänen pitämänsä v. 1920, ja

siinä on paljon silloisesta asiaintilasta johtuvaa. Lenin sanoi: Liiton jäsenten tulee käyttää jokainen vapaahetkensä työskentelyyn kasvitarihassa, tai järjestääkseen tehtaassa nuorison opiskelua. Nykyhetkellä ei kasvitarihakesimerkki olisi varsin selvä. Nyt eivät työläiset enää puuhaile kasvitarihoiden kanssa: Mutta silloin kuin työläiset kärsivät nälkää, oli kasvitarihakysymys keskeisimpänä kysymyksenä. Lenin sanoi: toisaalta tulee nuorison opiskella Marxia ja toisaalta työskennellä kasvitarihassa. Ei ole vain «aidattava» kasvitariha, vaan todella viljeltävä sitä.

Hän asetti nuorisolle vähemmän vaikuttavan tehtävän: auttaa turvaamaan puhtaus tehtaissa ja kaduilla. Turvata puhtaus—se merkitsee: auttaa työhuoneen, kadun ja asunnon siivoamisessa. Mutta pääasia—kasvattaa ihmiset siten, että he ymmärtävät, että puhtaus on tarpeen, että puhtauden noudattamisesta riippuu työtätekevien terveys, elämä ja kulttuurikehitys. Auttaa oikein järjestämään tärkeimpien välttämättömyysesineiden jako. Tämä sanottiin aikana, jolloin me olimme korttijärjestelmän mukaan ja ravintokysymys oli päivän keskeisin kysymys. Ja lopuksi hän sanoi: auttaa lopettamaan lukutaidottomuus maassa ja pinnistää aivojanne, voisitteko mahdollisesti liittona auttaa maan sähköistämisessä. Tässä ne tehtävät, mitkä Lenin asetti VKNL:lle. Minusta näyttää, toverit, ettei tämä nyt lähimainkaan riitä. V. 1920 me olimme heikko järjestö, jolla ei ollut vielä niitä juuria, mitkä Liitolla on nykyään. Tasavallan asema sinä aikana oli epätoivoinen. V. 1920 oli luonnollista, että me rajoituimme semmoisiin neuvoihin, kuin: auttaa muokkaamaan kasvitarihaa, auttaa pitämään puhtautta kaduilla ja työläiskodeissa, auttaa lopettamaan työttömyys. Nyt on liitolla paljon laajemmat tehtävät.

Mitä VKNL:n nyt tulee tehdä?

Kalkki mitä tov. Lenin sanoi, pysyy voimassa, mutta siihen on lisättävä seuraavaa. VKNL:n on työskenneltävä armeijassa ja laivastossa. Minä en ryhdy piirtämään teille tarkkaa toimintasuunnitelmaa. Nykyisin harkitaan kysymystä, voiko ruveta muodostamaan VKNL:n jatsheikkoja armeijaan. Mitä etuja tästä on, käsittää jokainen. Mutta paljon kurinpidon kanssa yhteydessä olevia haittoja voi olla. En uskalla ennustaa kuinka kysymys ratkaistaan. Mahdollisesti osoitautuu, ettei armeijaan voi järjestää jatsheikkoja. Mutta VKNL:n työ armeijassa on suuri, rajaton, eikä pintapuolinen, kuten se jota me harjoitamme kunniapäällikkyystoimintana. Minä en ole kunniapäällikkyysoimintaa vastaan. Siitä on tietysti agitatsiooniin ja propagandaan nähden suuri hyöty. Minä en erityisesti kiistele sitäkään vastaan, että muutamia kymmeniä merisotilaittemme pukuja on siirtynyt kommunistisille nuorisoliittolaisille, ja he paraadeissa prameilevat niillä.

Meidän armeijaamme nuorennetaan. Armeijamme on nyt aseistettu VKNL. Siksi se tuleeikin lähimpänä aikana. Armeijassamme on talonpoikaiston veres kerros, joka ennen kaikkea on kiinnitettävä VKNL:ään. Meidän on nyt välttämätöntä miettiä, kuinka on järjestettävä järjestelmällinen työ armeijassa ja laivastossa.

Sitten seuraa VKNL:n työ maaseudulla ja osuustoimintaliikkeessä. Te tiedätte hyvin sen suuren merkityksen, minkä Lenin ja koko puolueemme hänen mukanaan panee osuustoiminnalle. Maassa, missä diktatuuri on työväenluokalla, me pidämme osuustoimintaa itse asiassa sosialismin alkuna. Osuustoiminta tarvitsee vereksiä voimia. Me emme voi rakentaa sitä yksinomaan vanhalle es-erriläis-menshevikkiläiselle osuuskauppatyypille. Meille on tarpeen uusi inno-

unut osuuskauppatoimitsija, ei vain kauppias, vaan henkilö, joka innostuksella käy tähän asiaan. Tietysti ei yksin innostuksella kauvas mennä, pitää vielä osata tehdä kauppaa, laskea, jne. Mutta meillä on tarpeen innostuskin. Jos me voisimme, sanokaamme, ottaa meidän tov. Badajevimme ja vetää hänen kaupallisista kyvyistään «neliöjuuren» ja sitten kerralla sen hyvän kommunistisen nuorisoliittolaisen innostuksella, niin silloin me saisimme oikean sosialistisen osuusliiketoimitsijan. Meillä olisi kauppaominaisuudet, ynnä innostus ja nuorison vauhti. Tämä ei tietysti ole lähimainkaan helppoa, se vaatii aikaa. Paljas innostus on siinä vähän. Tiedot ja taidotkin ovat välttämättömiä. On välttämätöntä, että VKNL alkaa harkita tätäkin puolta, on välttämätöntä, että VKNL alkaa järjestelmällisesti antaa voimia osuustoimintaliikkeelle; aluksi oppimista varten mutta sittemmin myös luomistarkoituksessa.

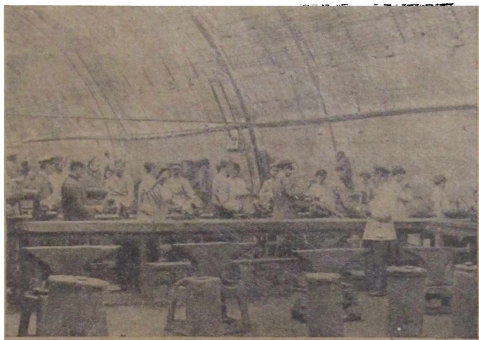
VKNL:n tulee valmistaa voimia työhön kyläneuvostoissa, maaseudulla, keskinäisissä avustuskomiteoissa, territoriaalijoukoissa. Kaikkialla tulee kommunistisen nuorisoliittolaisten työskennellä. Meidän on saatava nuorisoliitosta vähitellen uudelleen kasvatettu kantajoukko auttamaan meitä siirtämään kommunistista järjestelmää eteenpäin. Yleinen maa- ja metsätyöläisten järjestö alkaa nyt vasta kehittyä. Maaseudulle ilmestyy palkkatyöläisiä. Maa- ja metsätyöläisten ammattiliiton on tunkeuduttava maaseudulle. Tämä on yksi sen tärkeimmistä riitakohdista. Maa- ja metsätyöläisten liittoon on työnnettävä määrätty kantajoukko nuorisoliittolaisia. Kylien kunniapäällikkyyksien, kömmuunitalojen muodostaminen, lukutuvat, taistelu huoltamisen puolesta. Tiedän tositaipauksia, jolloin kommunistiset nuorisoliittolaiset joissakin paikoin hiukan aristokraattisesti ovat väistäneet tätä työtä.

Tokkopa se on meidän asiamme? Mitäs me semmoisista vähäpätöisyyksistä huolehtimaan, joistakin nurkista etsimään

huoltoa vailla olevia? — Me — kommunistiset nuorisoliittolaiset, jotka yleensä koko maailman mullistamme, meillä ei ole tarpeen pikkuasiat.

Te, kommunistiset nuorisoliittolaiset, tietysti mullistatte koko maailman — se on epäämätöntä — mutta vain siinä tapauksessa, ellette vetäydy pois tämmöisestä tavallisesta mutta välttämättömästä työstä. Kuka sitten taistelee huolen-

Tieteellinen työnjohto Punaisen Putilovin tehdaskoulussa.

pidon puolesta jollette te, kommunistiset nuorisoliittolaiset? Kenelle te haluaisitte uskoa tämän asian? Kuka muu siten harrastaisi tätä asiaa, kuin te? Kenellä riittää siinä määrin energiaa, itsepintaisuutta ja vauhtia, jos ei teillä? Kuinkahan kauvan me siedämme semmoista häpeää, että maassa, missä Vladimir Iljitsh Lenin seisoi etunenässä, vallankumouksen 7:nnellä vuodella on tuhansia huoltoa vailla olevia lapsia. Minä arvelen, ettei tämä asia ole vähemmän tärkeä, kuin

kommunistisen nuorison pääsiäisen järjestäminen (käsientaputuksia).

Maaseudun agronoominen apu. Miksikä nuorisoliitto ei voi ottaa itselleen tätä tehtävää. Tietysti on teidän joukossanne hyvin vähän agronomeja, mutta että te, maaseudulla asuen voitte helposti hankkia 3 kopeekan hintaisen kirjan, joka auttaa talonpoikaa agronoomisesti, — se on kieltämätöntä. Teidän joukossanne tulee talonpoikais-agronomien kantajoukko, se on kieltämätöntä. Liitonne tulee ottaa huolekseen maatalouden nostamispropagandan samoin kuin tekniikan nostamispropagandankin kaupungeissa. Senjälkeen taistelun nuorison työttömyyttä vastaan. Työttömyys nuorison joukossa on hyvin suuri. Niiden todisteiden mukaan, joita meillä on käytettävissämme, on työttömyys nuorison joukossa suurempi kuin täysikasvuisten. V. 1923 kasvoi työttömyys 80%. Minä tiedän että siinä on suuria vaikeuksia, jotka eivät ole helposti ratkaistuja, mutta on tarpeen herättää tämä kysymys, nostaa Kommunisisessa Nuorisoliitossa harrastusta näihin kysymyksiin, kiinnittää niihin huomionsa.

Vihdoin on tarpeen ajatella maatalouskerhojen muodostamista maaseudulle. Minkätähden me emme voi muodostaa apukerhoja VKNL:n jatsheikkoihin maaseudulle? On tarpeen muodostaa maatalousluontoisia kerhoja vastaanottamaan aivan nuoria talonpoikia, jotka kehittyvät aluksi maatalouden nostamisessa, ja siten innostuvat poliittisiin kysymyksiin ja lähtevät mukaamme.

Sitten Kansanvalistuskomissariaatin kaikenmuotoisen työn avustaminen. On aika tehdä loppu hiiri- ja sammakkosodasta, jota käydään Kansanvalistuskomissariaatin ja VKNL:n välillä. On solmittava kansalaisrauha neuvosto-opettajiston kanssa.

Metalliliitossa on insinöörijaosto, jota metalliliitto muokkaa ja vähitellen vetää puoleensa. Opettaja on VKNL:lle samaa kuin insinööri metallimiehille. Ja opettaja on sentään lähempänä teitä, kuin insinööri työläistä, sentähden, että opettajan luokka-asema on toisellaan kuin insinöörin. Opettaja saa 30 rpl. kuukaudessa, mutta enimmäkseen 15 rpl., ei hän voi haaveillakaan insinöörin asemasta! Jos metallimiehet käsittävät, että oli tarpeen ottaa insinööri ammattiliittoon ja uudelleen keittää hänet liiton kattilassa, niin on VKNL:n aika käsittää tämä suhteensa opettajistoon, tarvitsematta käydä sotaa tämän opettajiston kanssa. Opettajan pitää tulla meille aseeksi läpiviemään VKNL:n edessä olevia suuria tehtäviä.

Taistelu alkoholia vastaan.

On välttämätöntä muodostaa maaseudulla kerhoja taistelemaan kotonakeitettyä ja alkoholismia vastaan.

Täytyy alkaa taistelu tupakoimista vastaan VKNL:ssa nuorison liittona (kättentaputuksia). Toverit, jokainen asia voidaan hyvin helposti tehdä mauttomaksi. Taistelu alkoholismia vastaan voidaan esimerkiksi järjestää siten, kuin sen järjestävät typerät pikkuporvarit sos.-dem. puolueesta. Siellä papat ja papit pyhäisin saarnaavat poikasille raittiutta. Jos he saavat aikaan lakon oluttehtaassa kahdeksi päiväksi, niin he merkitsevät itselleen, ken tietää minkälaisen ansion. Tämöinen ulkokultaisuus ei meille ole tarpeen. Ei kukaan meistä aijo kiivetä pappien tavoin saarnaamaan: pidättäydy poikani jne. Me käsitämme, että kommunismin ydin ei ole paastossa ja «pidättäymisessä». Päinvastoin me haaveilemme semmoisen järjestyksen luomista, joka tarjoaa kaikkien tarpeiden korkeimman tyydyttämismahdollisuuden, olosuhteiden

luomista työn ja elämän terveitä nautintoja varten. Siinä tilassa missä meidän maamme on, entisine perintöineen, valtion viinamonopoliperintöinen, kokonaisen sukupolven tietoisesti juottamisineen, maaorjuuksineen, joka oli noin 50-60 vuotta sitten, lukutaidottomuuksineen, toivottomine takapajuisuuksineen jne — se on vallankumouksen tehtävä. Jos me luomme raittiin sukupolven, joka osaa ymmärtää, mitä ovat kulttuurin alkeet, joka osaa taistella kotokeittoista alkoholia ja tupakoimista vastaan, niin me otamme merkittävän askeleen vallankumouksen saavutusten lujittamisessa. Me kutsumme ylpeillen itseämme leniniläisiksi. Seuratkaamme Leniniä tässä pienessä asiassa. En esitä tänään tehtäväksi tämän suhteen mitään päätöstä. Jos joudun esiintymään nuorison edustajakokouksessa, minä yritän ottaa esille tämän kysymyksen. Mutta jos se otetaan, niin ei sanoissa, vaan asiassa. Ei niin, että hyväksytään päätös tupakanpoltoa vastaan ja sitten puhalletaan savu hihaan (kättentaputuksia), ei ole sitä varten alettava taistelua alkoholismia vastaan, että sitten sen johdosta iloisina ryypätään. Täytyy harkita tämä asia ja päätöksen tehtyä vakavasti saattaa se käytäntöön.

Uskonnonvastainen propaganda.

Lopuksi uskonnonvastainen propaganda. Olin tänä vuonna muutamien toverien alotteesta 2-3 iltana kommunistisen nuorisoliittolaisten pääsiäisessä. En voi sanoa, että oli varsin hauskaa. Ennen kaikkea oli pääpuutteena näissä kokouksissa melkoinen teennäisyys ja puutteellinen valmistus. Alku kuitenkin on hyvä; sitä on ehdottomasti välttämätöntä jatkaa. Tässä asiassa käy julkinen kamppailu pappien kanssa. Tänä yönä he yrittävät värvätä satoja ja tuhansia kirkkoi-

hin, te omiin kokouksiinne. Kuka kenen voitti tänä vuonna on vaikea sanoa. Tuskinpa kommunistiset nuorisoliittolaiset saivat papeista voiton. Ainakin jos otetaan koko Leningradin väestö, pelkään, ettei teillä ollut tänä yönä enemmistöä. Tietysti lilan kopea alku voi olla onnettomuudeksi, mutta tätä asiaa on jatkettava suuremmalla taidolla ja valmistelulla.

Eräässä piirissä minä kuuntelin esitelmää. Toveri oli jotenkin hyvin valmistautunut, mutta yritti liian paljon todistella kirjojen mukaan; ei vetäissyt mitään esiin elämästä ja luulen, ettei hän päässyt kuulijoittensa pintaa syvemmälle. Semmoisessa järjestössä, kuin Leningradin, arvelen, voisimme paremmin valmistautua, että esitys olisi mallikelpoinen, että olisi hiukan hauskempaa. Uskonnonvastaista propagan-
daa on jatkettava, mutta se on tehtävä taidolla ja samalla on määrättyillä mielipiteillä syvennyttävä tähän asiaan. Muutamia tunteja ennen tätä istuntoa minä sain uuden kirjan «Leninin kokoelman», missä on painettuna uusi sarja V.I.:n kirjoja A. M. Gorjkielle. Minä esitän erään katkelman, vaikka tämä kirje jo oli painettu juuri uskonnon johdosta. Luettuun erään artikkelin, missä Gorjki teki syntiä niinkutsutulla jumalanpöngittämisellä, — eräänä aikana hänessä ilmeni runsaasti puoliuskonnollisia ja puolimystillisiä mielentiloja, peittosi Vladimir Iljitsh häntä aikalailla. — «Mitäs te tällaista teette, suorastaan kauheata, totisesti...

Tehän olette «jumalanetsimistä» vastaan vain ajoittain.

Tehän olette «jumalanetsimistä» vastaan vain sen vaihtamisen vuoksi jumalanpöngittämiseen.

Eikö se ole kauheata, että teissä ilmenee tällaista teeskentelyä!

Jumalan etsiminen eroaa jumalan pöngittämisestä tai jumalan perustamisesta tai luomisesta tms. yhtä vähän kuin keltainen piru eroaa sinisestä pirstusta. Jumalan etsimisestä puhu-

minen ei lausuakseen ajatuksensa kaikkia piruja ja jumalia vastaan, kaikellaista aatteellista ruumiinpalvelusta vastaan (jokainen jumalapäpänen on ruumiinpalvelemista, olkoon se mitä puhtain, ihanteellisin, ei etsitty, vaan rakennettu jumala — yhtäkaikki), vaan asettaakseen sinisen pirun keltaisen edelle — on sata kertaa pahempaa, kuin olla aivan puhumatta».

Ja edelleen:

— Kaikkein vapaimmissa maissa, missä kehoitus «demokratiaan, kansaan, yhteiskunnallisuuteen, tieteeseen» on aivan sopimatonta, semmoisissa maissa (Amerika, Sveitsi jne.) kansaa ja työläisiä tylsistytetään juuri puhtaan, henkisen kuvitellun jumalan aatteella juuri siksi, että jokainen uskonnollinen aate, jokainen millaisesta jumalasta tahansa, kaikellinen koketeeraus, vaikkapa jumalankin kanssa, on sanomaton inhottavuus, jota erityisesti sietää demokraattinen porvaristo useinpa hyvänsuopaisestikin; juuri siitä syystä se on mitä vaarallisin inhottavuus, mitä ilettävin tartuntapesä». Miljoona ruumiillisia syntejä, likaa, väkivallantekoja ja tartumia paljastuu joukoille paljon helpommin, ja on sentähden paljon vähemmän vaarallisia, kuin hieno hengellinen, mitä korkeimpaan «idea»-pukuun puettu «jumala»-idea.

Vladimir Iljitshille oli jumala aivan kuin persoonallinen vihollinen: siitä hän ei voi rauhallisesti puhua. On ruumiinpalvelemista, sanoi hän, jos ryhdyt kehittämään uskontoatetta. Pyrkikää siihen, että jokainen teistä suhtautuu yhtä kärsimättömästi mihin tahansa jumala-ideaan, kuin sen teki Vladimir Iljitsh, että teillä työntyisi semmoisia sanoja, kuin ruumiinpalvelus. Tulkaa oikeiksi, leppymättömiksi jumalankieltäjiksi, materialisteiksi, ihmisiksi, jotka ovat ajatelleet ja omaksuneet nämä aatteet. Tietysti meillä on tyhmä pappi. Tässä

merkityksessä on venäläinen pappi lyönyt kaikki rekordit. Minä en vastusta pappien pilkkaamista. En ole sitä vastaan jos te papin pilkkaamista varten ette aseta ristiä varsin mukavaan paikkaan. Mutta ei ole kysymys siitä, että pilkattaisiin maailman tyhmintä pappia, joka äärettömästi rosvo ja tuho talonpoikaistoamme (se on tehtävä),

Gleron-nimisen keskusvalistustalon laulupiiri.

vaan siitä, että syvimmästä sielustaan inhoo hienoa uskonnollisuutta ja puhdasta jumalaa, että mitä siistityin jumalajoukko olisi teille persoonallinen vihollinen. VKNL:n päätehtävänä ei nyt ole niin paljon uskonnonvastaisen propagandan laajentaminen, kuin sen syventäminen. VKNL:n puolimiljoonaisen jäsenistön on tiedettävä minkätähden he ovat uskonnon vastustajia, sillä vain silloin he tulevat tietoisiksi jumalan-

kieltäjiksi ja materialisteiksi. Tällä alalla on työmaa vielä koskematon.

Lopuksi, toverit, kommunistisen nuorisoliiton osanotto talouden nostamiseen yleensä. Siinä avautuu erikoisesti proletariselle nuorisolle laaja toiminta-ala. Kaikissa tuotannollisissa konferensseissa tulee kommunististen nuorisoliittolaisten olla ensimmäisinä. V. 1920 otti V. I. kasvitarhan ja sanoi, että kommunististen nuorisoliittolaisten tulee siinä olla ensimmäisinä. Nyt kun talous kuitenkin nousee, me asetamme itsellemme laajemmat tehtävät. Ei ole semmoista alaa mitä kommunistinen nuorisoliittolainen ei harrastaisi. On tarpeen, että kommunistiset nuorisoliittolaiset ovat työväenluokan iskujoukkona; missä täytyy nostaa raskas kivi, siellä me kommunistise nuorisoliittolaiset olemme ensimmäisinä. Missä on uusi työ alettava, eikä vain alettava (me olemme kaikki mestareita alkamaan), mutta todella se lopetettavakin siellä tulee kommunististen nuorisoliittolaisten olla ensimmäisinä. Kommunistisen nuorisoliittolaisen tulee ottaa itselleen kaikki ne tehtävät, jotka ovat meille edessä. Lukutaidottomuuden lopettaminen, johon V. I. kehoitti jo v. 1920, ei ole vielä päättynyt. V. I. sanoi: Otettakoon 500 tuhatta nuorukaista ja tyttöä auttamaan lukutaidottomuuden lopettamisessa. Paljonko on autettu? Vähän. Siitä huolimatta, että kehoitus lähti kaikkein auktoriteettisimmasta suusta — V. I. Leninin, — ei tehtävä, joka oli edesämme v. 1920, nytkään ole ratkaistu. Vallankumouksen kehittymisen uusi vaihe, asettaa meille kymmeniä uusia tehtäviä. Työ armeijassa ja laivastossa, osuustoimintaliikkeessä, kyläneuvostoissa, territoriaaliosastoissa, keskinäisissä avustuskomiteoissa, maa- ja metsätyöläisten liitossa, kommunitaloissa, faistelussa huolenpidon puolesta, taistelussa kotokeittoista vastaan, politvalistustyössä, maanviljelysneuvonnassa, taistelussa työttömyyttä vastaan, Kansanvalistuskomisariatn avustami-

sessä, opintopiireissä, uskonnonvastaisessa propagandassa ja, lopuksi, mikä on pääasia, meidän taloutemme nostamisessa, suuressa ja pienessä mitassa — eikö ole laaja toiminta-ala tälle? Kuunnelkaa parhaita työläismestareita, jotka ovat tulleet puolueeseemme ja toimivat ammattiliitoissa. Oppikää heiltä. Ei ole vain katseltava korkeammalta. Meillä Leningradissa on oivallisia mestareita tehtaissa, erinomaisia työntekijöitä. On osattava ottaa heiltä oppia. Minusta näyttää, että tässä on kehitettävä työn runsautta VKNL:n sisällä. Edessämme on vaikea mutta välttämättömän työn uutismaa. Siis, toivon haahmotelleeni enemmän ai vähemmän selvästi sen työn, joka on suoritettava.

Älkää unohtako opiskelua.

Mutta on tarpeen vieläkin oppia. Minä arvelen, että meidän on työtä tehden opittava ja oppien tehtävä työtä. Miksi on opittava? Jälleen ennen kaikkea muistan V.I.:n sanat: Älkää luulko, että voi jotakin oppia yksistään kommunistisista lentokirjasista ja tummuslauseista. Älkää luulko, että vanhassa koulussa kaikki oli huonoa. Olipaljon huonoa, mutta ei kaikki. Vanha koulu rasitti ihmistä tarpeettomasti, mutta älkää luulko, että te voitte eräillä kommunistisilla lentolehtisillä muodostua tosikommunisteiksi. Me emme voi kasvattaa uutta polvea vain kommunistisilla lentokirjasilla. Tullee ottaa vanhasta koulusta kaikki, mikä siinä on hyödyllistä. Minä katson, että kaikkein ensiksi on opiskeltava luonnontiedettä, darvinismia. Sen perusteet voi jokainen tletoinen kasvuikäinen työläinen, jos haluaa, opiskella vieläpä itsekseen. Sitä varten on helppotajuisia kirjoja, joita voi lukea opintopiirissä. Senjälkeen kansantalous, yleinen historia, erikoisesti vallankumoushistoria. Ilman sitä ei

ole kommunismia. Tätä ainetta varten myös on paljon oppikirjoja. Sitten sivistyshistoria, puolueemme historia. Ja lopuksi Marxin ja Leninin tutkiminen.

Ottakaa tehtäväksenne vaikka yhden Marxin ja Leninin kirjan perinpohjainen tutkiminen vuodessa (en sano kuukaudessa, sillä en aseta täytettäväksi mahdottomia tehtäviä).

Luonnontieteellinen
opintopiiri Gleronin
keskusvalistustalossa

Tämä ohjelma on miniminä jokaiselle teistä. Mutta se tulee täyttää tunnollisesti, lukea jokainen sivu ja jokainen lause, tehdä otteita ja käsittää jokainen lause, verrata ja kunnollisesti sulattaa. Näin on jokaisen meistä tehtävä.

Jos me tämän teemme, jos me vanhaan kouluun lisäämme uudet tiedot vallankumoushistoriasta, kansantaloudesta, sivistys- ja puoluehistoriasta sekä luonnontieteestä. Jos me lisäämme

perustuksen, mikä on Marxille (ilmankin «Kapitaalia» voidaan tulla toimeen toistaiseksi ja ottaa Marxin ja Leninin kevyempiä tuotteita, kuten tov. Lenin sanoi: parempi vähän mutta hyvin) ja Leniniltä, mikä on jokaisen tiedonhaluisen järjen saavutettavissa, silloin näette kuinka kasvaa Kommunistinen nuorisoliitto, kuinka se miehistyy.

VKP:n ja VKNL:n keskinäiset suhteet.

Ne ovat teille tunnetut. Ne ovat yleensä normaaliset, jos ei ota lukuun muutamia hankauksia. Kaikkein ensiksi „tasa-arvoisuudesta“. Meillä joskus sanotaan, että muka Kommu. nistinen nuorisoliitto on yksi mahti ja puolue — toinen, siitä syystä me olemme «tasa-arvoisia». Yhteen aikaan oli ammattiliitoissa tällöinen suunta. Me ammattiliitot olemme yksi mahti ja puolue — toinen tasa-arvoinen. Tämä ei ole kysymyksen asettamista bolshevistiksi. Leninismin, bolshevistikin kannalta katsoen, ei puolue puuhaile vain politiikassa. Sosialidemokraattisen katkismuksen mukaan oli niin, että puolueella oli politiikka, ammattiliitoilla taloudelliset asiat, klubeilla sivistys- ja valistustyö, osuustoiminta, kauppa jne. Mutta bolshevistikin näkökannan mukaan on puolue työväenluokan etujoukko, puolue sitoo yhdellä solmulla kaikki. Työväenluokan puolue ohjaa työtä kooperatiiveissa, klubeissa, VKNL:ssa, taloudellisissa elimissä, ja puna-armeijassa, se ei puuhaile yksistään politiikassa. Eikä se olisi järinkään arvokas, jos se työskentelisi vain viimemainitussa.

Meidän puolueessamme ei saa ottaa asiaa siten, että me olemme tasa-arvoisia, että toisaalla on puolue ja toisaalla VKNL. Puolue on kokonainen, mutta te sen järjestönä, olette osa, eikä osa voi olla yhtäolkeutettu kokonaisen

kanssa. Se on lystikäs riita. Asia ei ole kysymyksen byrokrattisessa asettamisessa. Me emme suvaitse byrokratismia, että meille muistutettaisiin: sinä älä ylpeile, olet pieni osanen jne. Mutta nuorukais- «syndikalismista», joka ilmenee siinä, että nuorisojärjestö on yhtä oikeutettu puolueessa, on luovuttava.

Ja toiseksi on taisteltava „puolueettomuus“- teoriaa vastaan. Kun puhkesi tunnettu väittely, joka ratkaisi puolueen kohtalon, niin osa tovereita koetti pitää VKNL:n „puolueettomana“. Meidän asiamme on olla sivulla, minne meitä sotketaan, selvittävät ne asiat ilman meitäkin ja me tulemme olemaan „puolueettomia“. Tätä vastaan on taisteltava. Ammattiliitoissa oli tämä puolueettomuusteoria: seisotaan muka sivulla poliittisesta taistelusta. Mutta itse asiassa ei kukaan seisota sivulla. Puolueettomuusteorialla on se pieni vika, että se on väärä, että puolueettomuutta ei todellisuudessa ole. On vain joskus jollekin edullista keksiä piilottuminen „puolueettomuus“ verhon alle eikä sanoa kenen puolesta on. Me emme voi emmekä saa olla puolueettomia. VKNL:n ei tule olla puolueeton. Kun oli käynnissä väittely, joka syvästi koski kaikkia (erikoisesti nuorisokysymystä), niin korkeimmat oppilaitokset eivät olleet sivulla, vaan lausuiivat omaa ajatuksensa. Se ei ollut paha, että korkeakoululaiset ilmoitivat omaa mielipiteensä, paha oli se, että tämä mielipide usein oli ei-bolshevistinen. Teidän velvollisuutenne ja oikeutenne on ilmoitua omat mielipiteenne. Te ette olisi VKNL, jos te seisoisitte sivulla. Puolueettomuus on mätäpaise, jota vastaan on taisteltava. Me emme tarvitse mätää teeskentelyä. Jos te tahdotte olla oikea leniniläinen nuorisoliitto, niin te ette tule olemaan puolueeton, kun esillä on kysymys, joka syvästi koskee koko työväenluokkaa ja vallankumouksen kohtaloa. Jos myöhemmin joku tulee esittämään teille puo-

lueettomuutta, niin näyttäkää te ovea. Maailmassa ei ole tällaisissa kysymyksissä puolueettomuutta. (kättentaputuksia).

Kommunistinen Nuorisointernatsionaale.

Minulla on sellainen vaikutelma, että kaikki rivikomnuorisoliittolaiset eivät läheskään tiedä mikä se mahtava järjestö KIM (Kommunistinen nuorisointernatsionaale) on, minkälaiset suunnattomat velvollisuudet se panee jokaiselle VKNL:n riveihin astuneelle. KIM kasvaa, ei päivittäin, vaan tunnittain. Meillä on mahdollisuus tarkata tämän järjestön kasvua. En sano tätä puheen kaunistamiseksi, vaan siksi, että se vastaa todellisuutta.

KIM on kansainvälisen kommunistisen liikkeen suuri ilo (kättentaputuksia). Siinä kasvaa polvi, joka on jo tehty toisesta taikinasta, polvi, joka on kasvanut taistelun tulesa ensimmäisen imperalistisen sodan myrskyssä ja maailman vallankumouksen alussa. Siinä kasvaa uusi kansainvälinen ioukko, joka ei tunne sos.-dem. ennakkoluuloja, jolla on tietysti paljon heikkouksia, mutta joka hallitsee, vieläpä suunnattomalla etevämmyydellä vanhaan polveen nähden:

Se käsitti sos.-dem. valheellisuuden ja vastavallankumouksellisuuden. Se käsitti, että jos lähenee uusi sota, niin kaikkein ensiksi antaa vastauksen nuoriso, joka sentähden takookin suurta kommunistista järjestöä. Suurella ylpeydellä me näemme, kuinka tässä järjestössä kasvaa uusia voimia, uusia tammia, tulevan kansainvälisen vallankumouksen uusia tulevia johtajia. Minä arvelen, että liitollemme, joka esittää suurella osaa KIM:ssa, on tarpeen toimia tässä asiassa. Luovutettava sinne enemmän voimaa, enemmän huomiota.

On enemmän opiskeltava kieliä. Työn rasittamana oli V. I:llä v. 1922 mahdollisuutta ja aikaa tuoda Politbyroosen kysymys, että erinäisten nuorisoiolimitsijain on ruvettava opiskelemaan Saksan, Rankan ja Englannin kieltä. Rinnan päätösten kanssa Curzonista jne. tehtiin V. I:n esityksestä Politbyroossa päätös, että määrättyjen nuorisotoimitsijain on ruvettava opiskelemaan ulkomaista kieltä, velvoitettuna puolen vuoden päästä selostamaan K. K:lle, onko oppinut vaiko ei. Semmoisen järjestön kuin Leningradin, ei olisi synty valmistaa parikymmentä toimitsijaa kansainvälisen nuorisojärjestön avuksi. Minkätähden ei? Minkätähden me emme voi sallia itsellemme semmoista yfellisyyttä?

Me tiedämme, minkälainen jättiläismerkitys tulee tällä järjestöllä olemaan tulevaisuudessa. Toistaiseksi kyllä asia kulkee hiukan hitaasti, hitaammin kuin me haluaisimme, mutta sittenkin on ensikerran, historiallisesti puhuen kansainvälinen vallankumous aivan lähellä. Liittomme on tähän asti jakanut vähän huomiotaan tähän asiaan, enemmän on nyt tarpeen. Siis, tehden yhteenvedon kaikesta sanotusta, muistakaa — TEIDÄN sukupolvenne on kommunismin rakentajien peruspolvi, ja jokainen teistä on ei vain VKNL:n jäsen, vaan KIM:inkin — mah-tavan järjestön, jolle kuuluu tulevaisuus (kä-tjentaputuksia).

Minkälainen tulee uuden ihmisen olla?

Päätäjäisiksi luen pari otetta valkokaartilaisesta aikakaus-hedestä „Ruskaja Muse“, jota julkaisee eräs sivistynyt porvari Struve Berlinissä. Artikkelissa „Intelligenssin suhteesta Venäjän vallankumoukseen“ tarkkaavainen henkilö, joka on asunut neljä vuotta Neuvosto-Venäjällä, kirjoittaa:

«Kurjuudessa ja surussa — ainaisen väkivallan uhkan alla, havaitsivat melkein kaikki sivistyneet venäläiset, kuinka paljon heissä itsessään aikaisemmin oli ilmennyt toimettomuutta, kopeutta, hemmottelua, ja usein väkivaltaakin. Usein, kokoon-tuneina «bursuikalla» valmistetulle niukalle aterialle, kylmässä, vaivoin valaistussa huoneessa, joutui kuulemaan ihmeellisiä pnhiteita: Minkätähden me ennen ikävöimme? Jos nyt tulisi vapaa aika, tokkohan me alkaisimme ikävöidä? Tai: «min-kätähden minä ennen säännöllisesti olin lääkärin hoidossa?» Tai: «tosiaan, huoneitten siivoaminen ja astioitten peseminen

ei yleensä ole niinkään yksinkertainen asia; kuinka minä en käsittänyt, että kaiken sen jälkeen palvelijatar voi olla väsynytkin?» Tai: (sitä kuuluu kaikkein useimmin) «kuinka ei sittenkään ennen tullut päähän, että ovenvartija viiden lapsen kanssa ei voi eijää tämmöisessä pimeässä ja kylmässä kellarissa?»

Jos siirrymme tarkastamaan sitä eroavaisuutta, mikä on olemassa venäläisen intelligenssin mielipiteessä Neuvostoval-

lassa ja ulkomailla Venäjän nykyisiin oloihin ja tulevaisuuteen nähden, niin on huomautettava, että viimeainittujen keskuudessa, erinäisistä painotuotteista päättäen, esiintyy halua luulla, että kaikki mikä Venäjällä tapahtuu on ikäänkuin epäorgaanista, satunnaista, väliaikaista, että sen on kokonaan aiheuttanut vieras tahto ja että se voidaan parantaa melkein kohta paikalla, jopa valmiittin ja useimmiten sangen vanhojen reseptien mukaan.

Tietysti ei tällaisessa naivissa muodossa kukaan lausu ajatuksiaan, mutta kuitenkin monien lehtien sävy vasten tahtoa panee otaksumaan, että suhde oleviin oloihin on juuri tällainen.

„Sitäpaitsi (sanoo hän edelleen) on havaittavissa, ei vain toivo, mutta uskokin siihen, että kun vain bolshevismi kukistuu, voidaan uudelleen ruveta elämään aivan entiseen tapaan»... He toivovat, että bolshevismi pian kukistuu ja he elävät pääasiassa vanhaan tapaan, mutta eräissä suhteissa, sanovat he, me muutumme.

«Palatessa mahdoftomaan yritykseen — jatkaa Sträve — konkreettisesti kuvailla Neuvostovallan intelligenttien nykyistä yhteiskunnallista ihannetta, täytyy sanoa, että tämä ihanne — nimittäin Venäjän kansalaisen toivottava tyyppi tulevaisuudessa — on tietysti vain likimäärin tällainen: se on ennenkaikkea lujaluonteinen ihminen, s. o. voimakkaan alotteellisuuden ja tahdon omaava, realisti, käytännön ihminen (yrittelijä), vieläpä itseks, mutta kunnollinen, työtellä, ansioistaan tietoinen ja sentähden arvonnolla suhtautuva toisia samanlaisia persoonia kohtaan.

Jonkinlaisen yksilöllisyyden omaaminen (tai ainakin semmoisen saavuttamismahdollisuus) ja vapaa työ opettavat sen tietoisesti pitämään arvossa ja hoitamaan omaa ja vierasta

aineellista omaisuutta sekä vuorostaan muodostavat ja lujittavat siinä huolellista ja kunnioittavaa suhdetta kulttuuriarvoihin yleensä. Hän tulee olemaan tekojen ihminen, ihminen jolla on perinnäistavat, mutta joka ei tule piintyneeksi, koska elävä mielenkiinto ja mahdollisuus osoittaa alotteellisuutta tulee työntämään sitä eteenpäin sekä laajentamaan sen aineellisia ja henkisiä tarpeita ja vaatimuksia... Hän tulee ole-

Pioneereja.

maan käytännöllinen henkisessäkin elämässä. Hän säilyttää muistissa (vaikkapa kertomusten mukaan) hänen edellään olleen ajan kärsimykset ja kokemukset ja tulee henkisesti ja älyllisesti puhtaaksi, koruttomaksi ja tarkkahuomioiseksi elämän opetuksiin nähden, joita tulee ei vain rakastaa mutta pitää arvossakin ja kunnioittaa. Hän pelkää varomattomasti leikkiä käsittellä ja sanoilla, tietäen, että sana on myöskin elävä ja ajoittain uhkaava voima“.

Toiselta puolen he ovat jotakin oppineet; vallankumous pakoitti monet heistä ajattelemaan; toiselta puolen kuitenkin he toivovat, että huomenna tämä viettelys menee ohi. Minkälaisia tulevat olemaan, heidän arvelujensa mukaan, intelligenttilapset, jotka ovat kasvaneet bolshevistisen vallankumouksen pyörteissä? heistä tulee «kunniallisia, työteliäitä yrittäjiä, myöskin hiukan itsekkäitä» jne. Minä luin tämän otteen teille, sanoakseni, että meidän on teidän kanssanne harkittava sitä minkälaisen tulee olla ihanneihmisen nykyään.

Minkälaisen tulee olla bolshevistisen vallankumousahjon läpi kulkeneen työläisemme? Me tietysti olemme vakuutetuja siitä, että ei koskaan tule sitä aikaa, josta he uneksivat tässä artikkelissa (kättentaputuksia). Antaa heidän huvittaa itseään niin paljon kuin haluavat. Nyt joutuvat semmoisetkin selvä-älyiset ihmiset kuin Miljukov lehdessään näkemään asioita, jotka muistuttavat utopiaa, vaikka nurinpäin käännettynä. On ollut sosialistinen utopia, heillä on nyt porvarillinen. On ilmestynyt uusia «bellamy'ita» miljukovilaisesta hiivasta.

Kuitenkin kannattaa meidän miettiä sitä, minkälaisen tulee olla meidän uuden työläisemme, uuden ihmisen, proletaarisen intelligenttimme, tai paremmin sanottuna intelligenttisen proletaarimme. Uusi ihminen — alotteellinen ihminen, ihminen joka ei usko taruihin, ei ole puheissaan utopisti. Uuden ihmisen tulee ottaa Marxilta ja Leniniltä kaikki tärkein, hänen tulee opiskella suuria luonnontutkijoita, tulee olla toimelias. Tämä on perusominaisuus. Hänen on kerrassaan ja ainaaksi lopetettava leväperäisyys, ihmisen puuttuva kunnioitus toista ihmistä kohtaan. Hänen tulee olla yritteliäs, ei sanan huonossa merkityksessä, vaan sosialistisessa, hänen

tulee olla kekselijäs, taistelija ja tarmokas. On tarpeen yhdistää amerikalaisuuden parhaat piirteet Venäjän kansan parhaiden piirteiden kanssa. Intelligentiproletaarin uuden tyypin ei tule olla kaunosieluihminen, joka mielikuvittelee fraaseissa, vaan joka ymmärtää, mitä on tehtävä. Hänen käsissään tulee kaiken sujua. Teidän polvenne kulkee leveätä tietä, jolta on raivattava esteet. On tarpeen, että se eroaa vanhasta polvesta iskeväisyydessä, kaukonäköisyydessä ja miehekkyydessä — kaikissa niissä piirteissä, jotka olivat sopimattomia uudistuksia edeltäneellä Venäjällä ja joiden tulee olla uuden työtätekevien liiton pääpiirteinä.

Pian on edessä VKNL:n edustajakokous. Se tulee asettamaan VKNL:n tehtävien peruskysymykset. Tämä edustajakokous haluaa päättää ja luultavasti päättääkin VKNL:n nimen muutettavaksi Leninin Liitoksi (kättentaputuksia). Se täytyy osata ottaa vakavasti, eikä pelkästään sanallisesti. Nykyään on paljon niinkutsuttuja «leniniläisiä» hajaantuneina Venäjällä, ja ei yksistään Venäjällä. On välttämätöntä, että VKNL tulee leniniläiseksi ei vain siinä mielessä, että se on valmis paljastamaan päänsä semmoisen persoonan kuin V. I:n muistolle, vaan että se sisimmässään tulee todella leniniläiseksi ja bolshevistikseksi, että se on järjestö, joka tulee työskentelemään yhdessä proletaarityöläisten perusjoukon kanssa, joka on luonut VKP:n ja järjestänyt Kominternin ja neuvostovaltion, että tämä uusi polvi tarjoaa kätensä peruspolvelle. Liiton tulee olla leniniläisen siinä mielessä, että se tulee kommunismin puolesta taistelevan ihmiskunnan iskujoukoksi. Kasvattakaa itseänne ja kasvattakaa toisia, niin että teillä ei ole korkeampaa arvonimeä, kuin Venäjän Kommunistisen Puolueen jäsenen nimi (kättentaputuksia).

Muutamia sääntöjä kommunistiselle nuorisoliittolaiselle.

Ensiksi. Me vanhat — sanoi tov. Lenin — me «viisikymmenvuotiset», me raivasimme maaperän, suoritimme suuria töitä, mutta kommunismin oikeata voittoa me emme näe kokonaisuudessaan, vaan teidän polvenne näkee, ja siitä johdetaan teidän ensimmäinen suuri velvollisuutenne: pyrkimys tulla oikeiksi kommunisteiksi.

Toiseksi, älä unohda sinulle tien raivanneen vanhan työläispolven sankaritekoja. Ei ole mitään häpeällisempää ja sopimattomampaa kuin olla Jussi, joka ei muista syntyperäänsä vallankumoustaistelussa. Niin, nykyinen nuoriso on syntynyt punalipun hohteessa, tottunut meidän kulkueisiimme, lippuihimme, ja siitä kaikki tämä näyttää itsestään selvältä. Toverit, tutkikaa historiaa ja sankareita ja vallankumouksen marttyyrejä, lukekaa pakkotyöstä, karkoituksista, vankiloista, totuttakaa siihen nuorukaista, että hänkin tietäisi mitä merkitsi olla pakkotyössä, istua vankiloissa ja nähdä viikottain nälkää niissä. Nyt sanotaan meille olevan tarpeen punasen Pinkertonin. Minä en ole sitä vastaan. Miksikä ei voisi vapaa-aikana lukea punaista Pinkertonia, jos se on nerokkaasti kirjoitettu, mutta on tarpeen tutkia «pyhiin elämää», ei tietysti papillisten pyhiin, vaan elävien ihmisten, jotka vuosia ja viisikymmenvuotia taistelivat epätoivoisissa olosuhteissa vallankumousasian puolesta. Te tutkitte heitä vähän. Nuorukainen ei tiedä mikä oli Orlovskin keskus, Serentuiskin pakkotyövankila, Pähkinälinna ja Petropavlovski, jotka sijaitsevat aivan vieressä. Teidän tulee tietää niiden työläisleniniläisten nimet, jotka jakoivat tehdä vuosia työtä luodakseen pienen bolshevikkikerhon, ja kärsiä kymmenet vuodet pakkotyötä.

Kolmanneksi. Työtä tehden opi ja oppien tee työtä.

Neljänneksi. Kysy joka päivä itseltäsi, mitä olen tehnyt laajentaakseni tietojani ja vaikkapa vähänkin sosialistisen talouden nostamistyön avuksi?

Pioneeriryhmän lippumies.

Viidenneksi. Ole itse tietoinen. Tiedottomuudessa ja uskonnollisissa harhaluuloissa sinun täytyy nähdä vihollisesi, oma persoonallinen vihollisesi. Kaikin voimin lukutaidottomuuden kimppuun (ei lukutaidottoman tietenkään, vaan l u k u t a i d o t-

tomuuden), joukolla porristelemaan semmoisen häpeän kuin lukutaidottomuuden lopettamiseksi.

Kuudenneksi. Sinä olet maailman taistelevan proletariaatin suuren armeijan rekryytti. Sinun tulee käsittää, että kun sinä vartut, sinä pääset yhtä oikeutetuksi jäseneksi VKP:n ja Kommunistiseen Internationaaleen. Sinun tulee mennä tämän puolueen riveihin, kansainvälisen työväenliikkeen riveihin, sivistyneempänä ja tietoisempänä kuin edellinen polvi.

Seitsemänneksi. Uskollisuus Puna-armeijalle ja laivastolle elämässä ja kuolemassa.

Kahdeksanneksi. Maaseudun ja kaupungin liitossa olet sinä eräs tärkeimmistä renkaista.

Yhdeksänneksi. Leväperäisyyttä, nihilismia ja nahjusmaisuutta vastaan, laiskuutta ja piintyneisyyttä vastaan.

Kymmenenneksi. Kurin, tarmon ja iskeväisyyden puolesta, nuoren proletaarisen uljuuden ja itsepintaisuuden puolesta; semmoisen uljuuden, joka on oikean (vaan ei se, että minä «hyökkäsin» johonkin työhön ja kun ei käynyt, niin lähdinkin pois, poltettuani kypäläni) itsepintaisuuden ja tarmon merkki. Jos ryhdyin johonkin, pyrin lopulliseen päätökseen.

Tässä on olemassa kaksi psykologiaa. Toisaalla vanha uudistuksia edeltänyt rappeutunut Venäjä. Mutta toisaalla uusi työtätekevien liitto. Vanha Venäjä — se on leväperäinen, laiska ja nahjus. Mutta uuden kommunistisen nuorisoliittolaisen, leniniläisen, Neuvostotasavaltamme tulee olla tarmokas, iskevä, kurinalainen ja itsepintainen. V. I. sanoi puheessaan nuorisolle, että teidän tulee työskennellä niin, että herätätte koko maan väestössä kunnioitusta itseänne kohtaan. Tämä on hyvin sattuvasti sanottu. Niin, on työskenneltävä siten, että jokainen lukutaidoton talonpoikaisnainen, joka vielä uskoo tonttulihin, joka katsoo, että kommunistinen nuorisoliittolainen

on varmasti jotain samaa kuin huligaani, katsoo teihin todellisella kunnioituksella. Teidän tulee olla työväenluokan iskujoukkona. Teidän tulee olla ihmisiä, jotka eivät osaa vain laskea leikkiä, nauraa ja huvitella, vaan työtä tehdessä oppia ja oppien tehdä työtä.

Ensimmäinen proletaarinen vallankumous oli yhdistynyt sotavuosiin ja nälkään ja raskaisiin puutteisiin. Nuorisomme kasvoi näissä raskaissa oloissa. Juuri semmoinen, puutteissa ja taisteluissa karaistunut liittolainen ja «reservi» onkin meille tarpeen. Olkaa, vaikkapa alkamalla pienestä, V. I:n kaltaisia, silloin liitonne todella ansaitsee Leninin Nuorisoliiton suuren nimen.

S I S Ä L T Ö:

	Sivu
Järjestön kokoonpano	3
VKNL—puolueen «varaväki» vaiko «työkalu»	5
Maaseudulla harjotettavan työn väheksyminen	7
Kommunistisen Nuorisoliiton tukikohtaa maaseudulla laajennettava	8
«Klassavikit» ja «massavikit»	11
Minkäläinen on todellinen proletaarinen vallankumouksellinen	14
Keitä on otettava Kommunistiseen Nuorisoliittoon	17
Lenin Kommunistisen Nuorisoliiton tehtävistä	19
Mitä VKNL:n nyt tulee tehdä	21
Taistelu alkoholia vastaan	25
Uskonnonvastainen propaganda	26
Älkää unohtako opiskelua	31
VKP:n ja VKNL:n keskinäiset suhteet	33
Kommunistinen Nuorisointernationaale	35
Minkäläinen tulee uuden ihmisen olla	36
Muutamia sääntöjä kommunistiselle nuorisoliittolaiselle	42

S. I. LILINA

„K. LIEBKNECHT JA LAPSET“

Sivuja 48.

Hinta 28 kop.

Saatavana Kustannusosuuskunta „**Kirjalta**“
os. Ленинград, наб. Жореса (б. французская),
дом 4.

„NUOREN PIONEERIN LEPO“

P. ALJOSHIN

Sivuja 32.

Hinta 22 kop.

Saatavana Kustannusosuuskunta „**Kirjalta**“
os. Ленинград, наб. Жореса (б. французская),
дом 4.

Hinta 27 kop.

Финское Кооперативное Издательство „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1926